

## **I pelava la taronja amb les dents - Albert Roig**

Albert Roig (Tortosa, 1959) ha publicat una dotzena llarga de llibres, la majoria de poesia. *I pelava la taronja amb les dents* no és un assaig perquè està escrit sense guants, amb el cos encara moll de l'aigua lluent de l'Ebre. Però és un assaig perquè el lector no acaba de saber on es dirigeix: com si l'autor passegés per una biblioteca íntima, obrint ara un llibre, ara un altre, buscant-hi una revelació sense acabar de trobar-la del tot.

Aquest llibre incorpora molts dels poetes que ja apareixien el 1992 al seu primer assaig, *L'estiu de les paparres*, com J.V. Foix, Miquel Bauçà, Joan Ferraté. Han desaparegut, però, els atacs frontals, i en canvi s'hi ha afegit un pelegrinatge per oracles com Ovidi, Yeats o Rubem Fonseca, afluents del mateix riu per on navega Albert Roig.

Fa vuit anys, en unes jornades sobre literatura, un poeta en llengua castellana, després d'escoltar les intervencions dels ponents indígenes, va venir a dir que escriure en català semblava tan difícil com escriure poesia. En fi: escriure poesia en català o escriure a Tortosa significa "la perifèria de la perifèria", com diu Albert Roig que diu Manuel Pérez Bonfill.

La poesia pot ser un sacerdocí lúdic i ininterromput. El poeta es capbussa en els viaranys d'una llengua que flueix com un riu amenaçat, en els meandres d'un riu que bruteja com una llengua en perill. Afirmo Albert Roig que la poesia no ha de ser fàcil d'entendre. *I pelava la taronja amb les dents* tampoc no ho és. Si ho he entès bé, el poeta no es limita a encarregar el poema a si mateix, sinó que emergeix d'una continuïtat que no és erudita ni intuïtiva, sinó viscuda. John Donne escriu que el cos és el llibre de l'ànima, i Albert Roig afegeix que el poeta ha de ser el seu propi combustible. Discrepo quan diu que el talent és poca cosa. Si més no, ell en té.